

List Preláta (jún 2014)

Túžba po dosiahnutí plnej radosti v Bohu prostredníctvom vyzdvihovania každodenného života do nadprirodzenej roviny, to je vlastnosť duší, ktoré berú vážne svoje povolanie k svätosti.

03.04.2014

Najdrahší: nech mi Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Blíži sa slávnosť Zoslania Ducha Svätého, ktorú si pripomenieme už

túto nedeľu a hneď potom sa liturgicky vrátíme, tiež s radosťou, do cezročného obdobia. Cirkev nás pozýva pokračovať v snahe o plnenie si obyčajných povinností: bojovať o svätosť. Využime impulzy, ktoré sme prijali počas týchto týždňov: úvahy nad Ježišovým víťazstvom nad hriechom a smrťou, nad jeho slávnym Zmŕtvychvstaním a Nanebovstúpením a nad zoslaním Ducha Svätého; to všetko nás naplnilo novou silou na to, aby sme zamierili náš pohľad na skutočný cieľ našej pozemskej cesty: Nebo.

Nadväzujúc na úctu, ktorá je hlboko zakorenená v Cirkvi, svätý Josemaría nabádal pripraviť sa na sviatok Najsvätejšej Trojice, ktorý sa slávi v nasledujúcu nedeľu po Turícach modlitbou tridua a vďakyvzdania, Trojsvätou piesňou *tibi laus, tibi glória, tibi gratiárum áctio in saecula sempitérna, o beáta Trínitas!*[1]: sláva Ti a vďaka Ti, na veky vekov, o najsvätejšia Trojica!

Túžba po dosiahnutí plnej radosti v Bohu prostredníctvom vyzdvihovania každodenného života do nadprirodzenej roviny, to je vlastnosť duší, ktoré berú vážne svoje povolanie k svätosti. Bol som svedkom toho, ako najdrahší don Álvaro vždy túžil zostať tu na zemi úzko zjednotený s Pánom ako preddavok kontemplácie a večnej Božej lásky v Nebi. Rovnako ako svätý Josemaría počas svojich posledných rokov tu na zemi často opakoval slová Žalmu: *vultum tuum, Dómine, requíram***[2]**: Pane, ja hľadám tvoju tvár. Používal ich, aby počas svojej práce a zvyčajných povinností konal v Božej prítomnosti.

Nádej mocne napomáha tomu, aby naše myšlienky smerovali k Bohu počas všetkých našich zamestnaní. Pohľady dona Álvara na svätostánok alebo na obrazy Panny Márie boli naplnené nábožnosťou a láskou. Cítil hlbokú vďačnosť voči Ježišovi, za

jeho skutočnú prítomnosť v Eucharistii a k Panne Márii za jej materskú starostlivosť. S vierou zakúšal radosť z kontemplácie a užívania si Boha v Nebi, už nie tak ako tu na zemi, kde Ho môžeme kontemplovať iba nejasne akoby v zrkadle, ale tvárou v tvár.[3] Preto aj keď mal zranenú chrbticu, čo mu niekedy spôsobovalo silné bolesti, ktoré sa mu šírili až do nôh, neprestával si pri návšteve svätostánku pokľaknúť: bol presvedčený, že tieto ťažkosti obetované Bohu, môžu byť ďalším spôsobom ako mu prejaviť úctu a nádej v neho.

Všetci sme si vedomí toho, že aj keď sa snažíme úprimne a zblízka nasledovať Božie kroky, zvyčajne zakúšame našu obmedzenosť. Zdravie alebo choroba, ťažkosti dňa, normálne starosti - ktoré nás však nemôžu obrať o pokoj- o osoby, ktoré máme radi, o potreby Cirkvi a

spoločnosti, nám ponúkajú
príležitosti na skutky nádeje. Svätý
Josemaría radieval obnovovať každé
ráno s rozhodným zvolaním

***Serviam!, budem ti slúžiť, Pane!,
predsavzatie neustúpiť,
neupadnúť do lenivosti alebo
záhalčivosti a čeliť povinnostiam
každého dňa s väčšou nádejou a
optimizmom, pevne presvedčení,
že ak z nejakého boja vyjdeme ako
porazení, vždy to budeme môcť
prekonať skutkom úprimnej lásky.***
[4]

Život Kristovho učeníka nie je
neustálym vyjednávaním ani
potláčaním túžob po šťastí, ktoré
hniezdia v srdci. Nielen to, ale ako
hovorí pápež Benedikt XVI:

**„Potrebujeme mať nádej (...), ktorá
nás udrží na ceste deň za
dňom.“[5]**Tak sa vyjadril v jeden
encyklike uznávajúc, že „počas
svojej existencie má človek veľa
nádejí, väčších alebo menších v

závislosti od obdobia, ktorým prechádza,“[6] a tie mu pomáhajú určiť si méty, neustúpiť na svojom pozemskom putovaní. Často však tieto ľudské plány zaberajú všetko a nenechajú priestor iným nádejam. Stáva sa to najmä mladým ľuďom, tým, čo si začínajú otvárať cestu v profesionálnom živote, keďže môžu zažiť určitú formu klamných vidín. Ale keď tieto plány, aspirácie stroskotajú alebo sa nesplnia tak ako by si človek prial - komentuje Benedikt XVI.- **„je jasne vidieť, že v skutočnosti neboli všetkým. Je jasné, že človeka zasýti len niečo nekonečné, niečo čoho bude vždy viac ako môže dosiahnuť (...). Táto veľká nádej môže byť iba Boh, ktorý objíma vesmír a ktorý nám môže ponúknuť a dať to, čo my sami o sebe nemôžeme dosiahnuť.“[7]**

Počas mesiacov, ktoré chýbajú do 27. septembra, dátumu blahorečenia

dona Álvara, rád rozmýšľam nad osobou môjho predchodcu, tak lojálneho voči Bohu, ktorý verne nasledoval príklad a učenie svätého Josemáriu, taktiež v jeho túžbe po dosiahnutí blaženosti v Nebi. Na Zemi bol vždy šťastnou a optimistickou osobou, pretože miloval nadprirodzenú čnosť nádeje, o ktorú prosil Boha každý deň. Slová, ktoré som aj ja často počul používať nášho Zakladateľa, don Álvaro používal ako strelnú modlitbu veľmi vhodnú na posilnenie tejto túžby, najmä keď viac pociťujeme vlastnú slabosť alebo obmedzenosť.

Opakoval: *Pane, nespoliehaj sa na mňa; ja sa ale spolieham na Teba.*

Odporúčal to taktiež tým, čo ho počúvali, obzvlášť ak sa niekomu zdalo, že je neschopný odpovedať na milosť, kvôli svojim chybám a nedokonalostiam. Nabádal všetkých, aby svoju nádej zakotvili v Bohu, no využívali zároveň všetky dostupné ľudské prostriedky.

S istotou, že Pán je vždy pozorný k našim potrebám, je správne uvažovať nad exhortáciou Zakladateľa Opus Dei: ***Je potrebné hýbať sa, deti moje, je treba pracovať s udatnosťou, energiou a s radosťou zo života, pretože láska vyháňa strach (pozri 1 J 4, 18), s odvahou, bez hanblivosti (...). Musíte sa vyhýbať prístupu trúfalca, ktorému sa všetko zdá jednoduché, ale tiež prístupu bojka, ktorý vo všetkom vidí neprekonateľné prekážky, pretože si myslí, že nemá silu.***

Ale nezabúdajte, že ak sa chce, všetko je možné: Deus non dénegat grátiam; Boh neodmieta svoju pomoc tomu, čo robí, čo môže.[8]

Pamätám si na jednu príhodu, ktorá sa udiala v šesťdesiatych rokoch a ktorá ukazuje, ako don Álvaro využíval každú maličkosť na posilnenie nádeje. Poprosil nášho

Otca, aby mu napísal pár slov na jednu malú fotografiu a vďaka jeho synovskej neodbytnosti, mu svätý Josemaría napísal tento verš zo žalmu: *hómines et iuménta salvábis, Dómine [9]*; ty, Pane, ľuďom i zveri pomáhaš. Možno mu napadla táto veta z Písma preto, že nad ňou často rozjímal, pretože sa pred Bohom považoval za somáríka. Nevylučujem ale, že myslel na samotného dona Álvara, mysliac na lásku a silu, s ktorou mu tento jeho syn pomáhal niesť s radosťou nadprirodzenú ťažobu Opus Dei. Keď už išiel napísať dátum, don Álvaro si prečítal, čo svätý Josemaría napísal a hrajúc sa s jeho priezviskom povedal: *toto otvára bránku nádeji* (bránka sa v španielčine povie „portillo“, pričom priezvisko dona Álvara je práve Del Portillo). Nášmu Otcovi sa tento vtip páčil a s pohotovosťou a humorom pripísal túto poznámku na fotku.

V jednom rozjímaní pre členov Diela, sa náš Otec obracal k Pánovi týmito slovami: ***Ježišu, Ty si môj Boh, môj brat, moja láska a moje všetko. Ako ti môžem nedôverovať? Prečo nedať vzlietnuť nádeji? Áno, deti: počítame s pádnymi dôvodmi, dokonca až materiálnymi dôvodmi, ktoré nám dovoľujú plne dôverovať prozreteľnosti nášho Boha-Otca. Istota, že to tak naozaj je, nás znova vedie k tomu, aby sme sa hlboko pokorili; no toto pokorenie musí byť plné dôvery a vďačnosti.***[10]

Pán nám naozaj poskytol mnoho dôkazov o jeho zálube v nás, ktoré len posilňujú našu dôveru. Stačí si len pomyslieť na to, že poslal na svet svojho milovaného Syna, aby nás vykúpil z hriechu a aby sme sa stali jeho deťmi; na neprestajnú pomoc Ducha Svätého, ktorý prebýva a účinkuje v Cirkvi; na prostriedky posvätenia sa, ktorými sú sviatosti,

obzvlášť Najsvätejšia Eucharistia a sviatosť zmierenia, ktoré máme na dosah; na ochranu jeho Matky, ktorá je aj našou Matkou; na príklad toľkých ľudí, ktorí nás svojou radostnou a obetavou odpoveďou Pánovi povzbudzujú hľadiť viac a viac na Nebo. Ako ubezpečujú toľkí pápeži a cirkevní otcovia, svätí a blahoslavení, ktorých uctievame na oltároch nás obzvlášť povzbudzujú, a to je neodmietnuteľný dôkaz toho, že aj každý z nás sa môže skutočne usilovať o svätosť.

V tomto mesiaci oslavujeme sviatok svätého Josemáriu, ktorý nám ukázal nielen cestu na dosiahnutie Neba prostredníctvom obyčajných povinností, ale aj konkrétny spôsob, ako po tej ceste napredovať. Už sme si zvykli na jeho nadprirodzené pôsobenie na celom svete pri príležitosti svätých omší, ktoré sa slávia pri príležitosti 26. júna a na ktoré mnohí reagujú obrátením sa.

Pripravme sa, aby sme osobne prijali túto spršku milostí a aby sme pomohli tým, ktorí sa cítia povzbudení týmto tak veľmi svätým kňazom zmeniť svoj život na cestu k Bohu.

Niekedy sa nám niektorí muži aj ženy môžu zdať *odolní* voči tejto pozvánke. Neunavme sa a neprestaňme sa za nich modliť, starať sa o nich s láskou a vytrvalosťou. Môžeme aplikovať to, čo svätý otec František píše vo svojej Apoštolskej exhortácii *Evangelii gaudium*, a čo si môžeme všimnúť zo spôsobu, akým sa ku všetkým približuje: **sme povolaní byť osobami - džbánmi, aby sme dali napiť ostatným.** Niekedy sa džbán zmení na ťažký kríž, ale bolo to práve na kríži, kde sa nám Pán odovzdal ako prameň živej vody. Nenechajme si zobrať nádej![11] Je preto správne ohlasovať a priniesť Božiu spásu tomuto nášmu svetu, ktorý sa

často stráca, ktorý potrebuje odpovede, ktoré ho povzbudia, ktoré mu dajú nádej a novú silu na cestu. Cirkev má byť miestom bezplatného milosrdenstva, kde sa každý môže cítiť prijatý, milovaný, ospravedlnený a povzbudený žiť podľa Evanjelia.[12]

Bola to nádej, čo viedla dona Álvara nezastaviť sa pred ťažkosťami. Odkedy sa v roku 1935 stal členom Opus Dei, robil neprestajne a s optimizmom apoštolát, presvedčený o tom, že Boh mu vždy pomôže; a v tomto prístupe vytrval až do konca svojho života. Nikto kto s ním prišiel z akéhokoľvek dôvodu do kontaktu, neodišiel bez toho, aby si neodniesol jeho modlitbu, nejaký prejav záujmu o jeho rodinu alebo prácu či duchovnú radu... Nepozastavoval sa nad spoločenskou kategóriou ľudí: videl iba duše, ktoré Pán posielal do jeho blízkosti: vrátnik budovy, strážnik v dikastériu Svätej Stolice,

letuška alebo steward v lietadle, ktorým cestoval... Tak postupoval aj s cirkevnými alebo svetskými autoritami, ktoré boli často oveľa staršie alebo sa tešili veľkej vážnosti v spoločenskom živote. V žiadnom prípade ho nezastavili ľudské ohľady. Pristupoval k týmto plánovaným alebo náhodným stretnutiam s istotou, že Boh mu pomáha, pretože videl tento príklad v správaní svätého Josemáriu.

V roku 1972 chcel don José María Hernández Garnica ešte pred smrťou napísať vyhlásenie, v ktorom rozpráva o "opovážlivosti" dona Álvara predtým, ako bol vysvätený za kňaza, keď musel vybavovať veci s kardinálmi a biskupmi, s ministrami vlády a s miestnymi autoritami. Ako píše niektorí životopisci dona Álvara, raz sa ho sám José María Hernández Garnica spýtal, či sa necíti neistý pri tomto druhu úloh. Odpoveď plná viery v Boha a dôvery v príklad

nášho Otca bola táto: „Spomeniem si na zázračný lov rýb a na to, čo povedal svätý Peter: *in nómine tuo, laxábo rete*. Pomyslím si na to, čo povedal Otec a viem, že ak ho poslúcham, poslúcham Boha.“[13]

Ako sa približuje blahorečenie, utiekajme sa s dôverou k príhovoru dona Álvara, tak, že ho budeme prosiť, aby nám Pán dal optimistickú dôveru v apoštolskej práci. Dobrým dňom na to bude 25. jún, keď sa dovŕši 70 rokov od jeho kňazskej vysviacky, ktorú prijal v Madride spolu s donom José Maríom Hernándezom Garnicom a s donom José Luisom Múzquizom, ktorí sú tiež v procese blahorečenia.

14. júna oslávim, ak Boh bude chcieť, narodeniny. Proste za mňa, aby som vedel verne nasledovať príklad svätých pastierov Opus Dei, svätého Josemáriu a dona Álvara. Pokračujte taktiež v dennej a intenzívnej

modlitbe za Svätého otca a za plody jeho nedávnej pastierskej cesty do Svätej Zeme, aby Pán vypočul jeho prosby za mier a jednotu kresťanov. A majte veľmi na pamäti apoštolské šírenie Diela. Pred pár dňami som bol v Singapore, na Tajwane a v Kórei, aby som povzbudil vaše sestry a bratov v úžasnej úlohe priniesť Kristovu doktrínu, nasiaknutú duchom Diela na veľký ázijský kontinent. Všetka námaha, ktorú vynakladajú, pozýva dennodenne ich sprevádzať prostredníctvom intenzívneho prežívania spoločenstva svätých. Koľko miliónov ľudí tam čaká na hlásanie evanjelia!

Nebudem sa pristavovať pri výročí 26. júna, aj keď si myslím, že mám povinnosť dodať: ak chceme slúžiť Bohu, budme veľmi zjednotení so svätým Josemáriom; majme ho viac radi a dbajme o to, aby neprešiel žiaden deň bez toho, ako napísal v jednom liste, aby sme mu

neporozprávali „naše maličkosti“,
pretože ho zaujíma celý náš život.

So všetkou láskou vás žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. júna 2014

.....

[1] Trojsvätá pieseň

[2] Ž 26 (27) 8 (Vulgáta)

[3] Pozri 1 Kor 13, 12

[4] Svätý Josemária, Boží priatelia,
217

[5] Benedikt XVI, Litt, enc. Spe salvi,
30. Novembra 2007, č 31

[6] Tamtiež, č 30

[7] Tamtiež č. 30 a 31

[8] Svätý Josemária, List 6. Mája
1945, č 44

[9] Ž 35 (36), 7

[10] Svätý Josemária, Poznámky z
rozjímania, 10. apríla 1937, zapísané
v „Crece para adentro“ str 42)

[11] Pápež František, Apoštolská
exhortácia Evangelii gaudium, 24.
novembra 2013, č 86

[12] Tamtiež., č 114

[13] Pozri Salvador Bernal, Recuerdo
de Álvaro del Portillo, Rialp, Šieste
vydanie, Madrid